

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η ΑΝΝΟΥΔΑ ΤΟΥ SYDNEY

(Περιληψη προηγουμένου)

Ενώ η Άννα μαζί με την βρετανίδα λοχαγό Μαίρη Γκριν χαίρονται τα γαλανά νερά της θάλασσας, στην παραλία του «Σάμπι» στην Αλεξανδρεία, ο πατέρας της, που τον συνοδεύει ο βρετανός αξιωματικός Σαμ Στέφαν, νιώθει πως έχει πέσει σε παγίδα.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ έχει επιβιβασθεί

σε ένα άλλο στρατιωτικό όχημα μαζί με τον αξιωματικό, ενώ η Άννα σε άλλο μαζί με την βρετανίδα λοχαγό. Τα δύο όχηματα ακολούθησαν διαφορετικές κατευθύνσεις.

Η Άννα βρισκόταν πάντη στην παραλία μιας αριστοκρατικής περιοχής της Αλεξανδρείας και απολάμβανε την δροσιά της θάλασσας, ενώ ο Μαξιμίλιαν Κρουζ

παραπήρος όπι το όχημα στο οποίο επέβαινε προχωρούσε σε παράξενους στενούς δρόμους.

Όταν ρώπος που θα πάγιαναν ο Άγγλος αξιωματικός του απάντησε:

Στο «Σούκ ελ Κιμπίρ», στο «μεγάλο παζάρι». Έχω εντολή να σε φέρω σε επαφή με κάποιον συμπατριώτη σου, και πρώην συνεργάτη σου στο Βερολίνο.

Η απάντηση εκείνη κάθε παρά τον καθησύχασε. Αντίθετα, πίστεψε ότι έπεσε σε παγίδα, και πως τόσο ο ίδιος όσο και η κόρη του η Άννα κινδυνεύουν.

Για αυτό με ένα τρομαγμένο, ύφος ρώπος την βρετανό αξιωματικό: «Δεν σε πιστεύω. Τι κάνατε στην κόρη μου και πώταν έτοιμος να καταρρεύσει.

Ας δούμε πων συνέχεια της ιστορίας.

Ο βρετανός Αξιωματικός Σαμ Στέφαν, όταν είδε πως ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, βρισκόταν σε μεγάλη σύγχυση προσπάθησε να τον καθησυχάσει λέγοντας:

- Μην ανησυχείτε. Είστε τόσο εσείς όσο και η κόρη σας υπό την προστασία του του βρετανικού στρατού και συνέχισε:
- Αυτό που θα προσπαθήσουμε σήμερα να σας ενημερώσουμε είναι το θέμα της ασφάλειας σας. Κάνετε υπομονή και σε λίγο θα πληροφορηθείτε με κάθε λεπτομέρεια για θέματα που αφορούν τόσο εσάς όσο και την κόρη σας.

Ο οδηγός του βρετανικού στρατιωτικού οχήματος, γνωρίζοντας εκ των προτέρων το μέρος που πήρε διαταγή να πάει τον αξιωματικό και τον συνοδό του, ακολουθούσε την πορεία του.

Έκπληκτος ο Μαξιμίλιαν Κρουζ έβλεπε για πρώτη φορά στην ζωή του, τέτοιου είδους παράξενους τόπους.

Στενά βρώμικα δρομάκια, και εκείνον τον παράξενο κόσμο, των «υπανθρώπων» όπως τους αποκαλούσε τους φτωχούς Αιγύπτιους, να προχωρούν φορτωμένοι στο κεφάλι και στα χέρια, τις πραμάτειες τους.

Οι άνδρες φορούσαν τις βρώμικες κελεμπίες, κάπι σαν νυχτικά του παλιού καιρού που φορούσαν οι παπούδες του στην Γερμανία, και οι γυναίκες είχαν τυλιγμένο το κορμί τους σε ένα μεγάλο μαύρο λεπτό ρούχο που σκέπαζε σχεδόν ολόκληρο το σώμα και το κεφάλι τους. Το λέγανε «μιλάγια».

Είχε ρωτήσει προηγούμενα τον αξιωματικό για την παράξενη ενδυμασία «του τοπικού πληθυσμού». Ήτοι αποκάλεσε ο βρετανός αξιωματικός τους Αιγύπτιους: «Τοπικό πληθυσμό».

- Εγώ θα τους έλεγα «υπανθρώπους», δοκίμασε να σαρκάσει ο Μαξιμίλιαν Κρουζ. Όμως ο βρετανός αξιωματικός γύρισε τον κοίταξε ανέκφραστα, χωρίς να απαντήσει, και γύρισε το πρόσωπό του αλλού.

Ήταν φανερό ότι γνωρίζε την θεωρεία του Χίτλερ για «υπανθρώπους». Δεν είχε καμιά διάθεση, μα ούτε και εντολή να συζητήσει με τον Μαξιμίλιαν Κρουζ οποιοδήποτε άλλο θέμα, πλην εκείνο για το οποίο πήρε εντολές από τους ανωτέρους του.

Μπήκανε στους στενούς δρόμους του «Σούκ ελ Κιμπίρ». Απειρα μικρά μαγαζά δεξιά και αριστερά του δρόμου, με τον κόσμο έξω από κάθε κατάστημα να

διαλαλεί τις πολύχρωμες πραμάτειες του.

Μικρά μισόγυμνα κοκκαλιάρικα αραπάκια, μόλις αντιλήφθηκαν το αυτοκίνητο έτρεχαν πίσω του ξεφωνίζοντας, ενώ είχαν ανοιχτές τις παλάμες τους, ζητώντας «μπαξίζ». Λίγα κέρματα να χορτάσουν την πείνα τους, αγοράζοντας κάποια πίτα με φαλάφες.

Τον είχε αποδιάζει αυτός ο κόσμος, τον ψυχρό αξιωματικό των SS. Αν πήταν δυνατό, να μπορούσε να δώσει διαταγή να σταλεί όλος αυτός ο κόσμος μαζί με τα παιδιά και τις πραμάτειες σε ένα κρεματόριο της Γερμανίας και να καούν όσο μπορούν περισσότεροι. Δεν άντεξε και άφησε να βγει από μέσα του το κτίνος που έκρυψε τόσο καιρό, όσο βρισκόταν κάτω από την προστασία του βρετανικού στρατού.

- Είναι τρομερό να ζεις ανάμεσα σε ζώα, είπε, αποτελούμενος στον βρετανό αξιωματικό.

Ο βρετανός αξιωματικός γύρισε και τον κοίταξε θυμωμένα, και προς μεγάλη έκπληξη του Μαξιμίλιαν Κρουζ, του μίλησε σε άψογα γερμανικά:

- Φον Μαξιμίλιαν Κρουζ, εσείς τι θα μπορούσατε να κάνατε αν είσαστε υποχρεωμένος να ζείτε ανάμεσα σε ένα άλλο ξένο τοπικό πληθυσμό ο οποίος έχει την ανάγκη της προστασίας και της ασφάλειας από δυνάμεις που θέλουν τον αφανισμό του;

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ δεν περίμενε πως ο βρετανός αξιωματικός γνωρίζε τόσο άψογα τη γερμανική γλώσσα, για αυτό και ψέλλισε στα γερμανικά:

- Δεν φανταζόμουν ότι γνωρίζετε τόσο τέλεια τη γερμανική γλώσσα.

- Δεν είναι αυτό που σας ερώπισα φον Μαξιμίλιαν Κρουζ, είπε με το ίδιο θυμωμένο ύφος ο βρετανός αξι-

ωματικός Σαμ Στέφαν. Εξάλλου φθάσαμε και κάθε συζήτηση για αυτό το θέμα την θεωρώ περιπτή και εκτός των καθηκόντων μου.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από ένα στενό κατάστημα με δύο ορθάνοιχτες μεγάλες πράσινες πόρτες. Παντού στην κάθη πελάρια πόρτα, πήταν κρεμασμένα κάθε λογής πραμάτειες ρουχισμού.

Ο οδηγός βγήκε και χαιρετώντας στρατιωτικά άνοιξε την πόρτα στον αξιωματικό του.

Ο Σαμ Στέφαν κατέβηκε και έβγαλε το καπέλο του. Τον ακολούθησε ο Μαξιμίλιαν Κρουζ αμίλτος, αλλά φανερά ανήσυχος. Όχι για αυτό που είπε στον Άγγλο αξιωματικό, αλλά για τι θα επακολουθούσε στο μυστηρώδες αυτό μέρος που βρέθηκε.

Ο βρετανός αξιωματικός στάθηκε και έδωσε εντολή στον οδηγό να περάσει να τους πάρει σε μια ώρα.

Ο οδηγός χαιρέτησε στρατιωτικά μπήκε στο στρατιωτικό όχημα και έβαλε μπροστά την μπχανά.

Ο Σαμ Στέφαν προχώρησε. Τον υποδέχτηκε χαμογελαστός ο ιδιοκίτης του καταστήματος με υποκλίσεις.

Ήταν ένας Αιγύπτιος μέσης πλικίας, πελάριος, παχύς, φαλακρός. Μιλούσε στον βρετανό Αιγυπτιακά.

Ο Άγγλος αξιωματικός δεν του απάντησε και προχώρησε στο βάθος του καταστήματος, ανοίγοντας μια μικρή στενή πόρτα. Φανέρο ότι το περιβάλλον του πήταν γνώριμο.

Τον ακολούθησε ο Μαξιμίλιαν Κρουζ. Ο Αιγύπτιος καταστηματάρχης έμεινε έξω. Όταν οι δύο άνδρες μπήκαν μέσα, ο Αιγύπτιος έκλεισε την πόρτα, και τράβηξε ένα χοντρό καλί και σκέπασε τελείως τον τοίχο.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ όλα εκείνα τα δευτερόλεπτα τα έζησε γεμάτος αγωνία, αλλά και φόβο. Τι θα αντίκρυζε στο μυστηρώδες εκείνο δωμάτιο. Τι σχεδίαζαν για αυτόν;

Στο μεταξύ η Άννα, μη γνωρίζοντας φυσικά τα όσα διαδραματίστηκαν στον πατέρα της, κολυμπούσε ανέμελλο στην θάλασσα, χαρούμενη, μιλώντας και γελώντας με την βρετανίδα λοχαγό.

Κάθε τόσο έριχνε κρυφές ματιές στους νεαρούς που κολυμπούσαν δίπλα της, και προς μεγάλη της χαρά, παραπρούσε, πως ο αριθμός των νέων που την κοίταζε ολοένα και μεγάλωνε και την πλησίαζαν όλο και περισσότεροι. Μερικοί μάλιστα της χαμογελούσαν.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook

